

Sygn. akt: I C 728/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	Stażysta Paulina Narkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2017 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko W. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

(...) (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. J. kwoty 476,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany w dniu 3 czerwca 2008 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny wzywał pozwanego do zapłaty, informując o możliwości sprzedaży wierzytelności. Następnie przedmiotowa wierzytelność w dniu 4 lutego 2016 r. została sprzedana na rzecz powoda.

Pozwany W. J. nie zajął skutecznie stanowiska na piśmie, natomiast na rozprawie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że pożyczki udzielono mu bardzo dawno temu.

Sąd ustalił, co następuje:

W. J. w dniu 3 czerwca 2008 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki o nr (...). Termin jej spłaty określono na 2010 rok.

(bezsporne)

W dniu 4 lutego 2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę sprzedaży wierzytelności. Powód wskazał, że umowa obejmowała również wierzytelność wobec pozwanego i w dniu 12 października 2016 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

(dowód: umowa przelewu z załącznikiem, k. 5-9; wyciąg nr (...) k. 4)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Faktem niekwestionowanym jest okoliczność, że pozwany pozostawał w stosunku zobowiązaniowym z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

Pozwany w niniejszym postępowaniu podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu pozwany podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchylił się od obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powód nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2).

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 476,46 zł wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątpienia związane było z prowadzoną przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie umowa z Bankiem zawarta została w 2008 r. Do akt nie został dołączony żaden dokument wskazujący na wypowiedzenie zawartej umowy, pozwalający ustalić wymagalność dochodzonego roszczenia. Zatem za wiarygodne uznać należało twierdzenie pozwanego, któremu powód nie zaprzeczył, że termin spłaty ustalony został na 2010 r. Sąd przyjął, że był to ostatni dzień 2010 roku, czyli 31 grudnia 2010 r. Od tej daty zatem należy liczyć 3-letni termin przedawnienia roszczenia. W związku z powyższym przedawnienie roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy nastąpiło z upływem dnia 31 grudnia

2013 r., zaś powództwo wytoczone zostało 17 października 2016 r. (data stempla pocztowego).

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwany w niniejszej sprawie nie zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż pozwany W. J. skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Skorzystanie przez pozwanego z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.